

A SZENT KORONA
ÉS A MAGYAR NÉP
MESÉS ÉLETE

**A SZENT KORONA ÉS A MAGYAR NÉP
MESÉS ÉLETE**

VÁLTOZTATÁS NÉLKÜL TERJESZTHETŐ

Magánkiadás
2019. Budapest

© M. G. Mária, Marianus csoport
+36 – 30 / 523 – 9829
maria3.gm@gmail.com
www.marianus.eoldal.hu

ISBN 978-615-81464-0-1

Nyomda: Co-Print Kft.
www.co-print.hu

MEGJEGYZÉS: Ez az írás szorosan kapcsolódik a Főmenü VI. „Szent Korona és IMÁK” című pontjához, a „LÁTOMÁS ISTENI SUGALLATRA” című kiadványhoz.

Ezen írás a fenti honlapon (www.marianus.eoldal.hu) „Gyereksarok – szülőknek is” című „XII. Főmenü” pontjában egy korábbi, rövidebb változatban szerepel.

BEVEZETŐ

Eredetileg egy rövid mesét kívántam írni, elsősorban kicsi gyerekeknek, hogy kezdjenek el ismerkedni azzal a világgal, ahová Isten szeretetéből megszülettek. Azután egy kedves fiatal jóvoltából rá kellett jönnöm, hogy ez kevés. Így született meg ez az Istenről, Hazáról szóló rövid, mesészerű történelmi vázlat, amely a verses forma által mély mondanivalót rejt magában.

A rövidség lehetővé teszi, hogy kisgyermekeknek is fel lehessen olvasni, és a nagyobbak se unjanak bele. Ugyanakkor az írás a vázlatos forma miatt sok kérdést vet fel, történelmi hézagot is bőven hagy maga után.

Úgy gondolom, ezeknek a „hiányosságoknak” egyike sem probléma. A kisgyermek nem az agyával, hanem a lelkével érti meg a mondanivalót, még a mélységeket is. Az ember lelke-szellem nem kicsi és nem nagy, nem gyermek és nem felnőtt, hanem Isten Teremtő Gondolatából indulóan örökéletűen létező, és az angyalokhoz hasonlóan egyszerűen csak „van”... A nagyobb gyerekek esetében pedig, akiknek értelme már gyorsan fejlődik, helyénvaló a gondolkozás és a kérdezés, amikor nem értenek valamit.

Nem titkolt cél, hogy (kis)gyermekes szülők, ha szükségét érzik, utánanézzenek a Szentírásban és az egyházi könyvekben a szellemi tanításoknak, illetőleg utána érdeklődjenek a magyar történelem igaz tanításainak, hogy gyermekeiknek tiszta Istenképet adva hazaszeretetre neveljék őket.

Isten áldása legyen minden kedves olvasón!

2019-11-29.

Szeretettel: M.G.Mária

A SZENT KORONA és a MAGYAR NÉP MESÉS ÉLETE

Messzire nyúlik a magyar nép
szíve-gondolkozása,
Hogy milyen messzire, azt csak
a Jóisten tudhatja.
Lelkünkben visszhangzik
Angyalok szózata,
Szívünkben dalol Ósidők világa.

Lehet, az angyalok világából indul
egy csodás történet,
Mely évezredek múlva „*Angyal-
hozta*” *Koronaként* jelent meg.
De ugyan ki fürkészheti ki, hogy
mi a Teremtő Isten Gondolata?
Senki, mert csak a történetben
látjuk: mi *volt* az Ő Szent Akarata!

Teremtette a Mennyei Atya az Eget,
És teremtett hozzá gyönyörű angyali lényeket.
Rengeteg idő telt el, senki sem tudja, hogy mennyi,
Amíg Isten tanította angyalait, a jót és szépet megalkotni.

Már „*Hatszor Hét Világ*” is eltelt, s gondolt a Nagy Isten egyet:
Szeretete úgy kívánta, hogy az éltető Föld is megszületett.
Szétválasztotta a Teremtő Atya a szárazföldet s a vizeket,
És gyengéden belehelyezte a szép természetbe az ember-gyermeket.

„*Nektek adom a Földet.*” - mondta – „*Vigyázzatok rája,
Ellátja testetek, ha szívetekben virágzik a gondoskodó hála.
Bőséggel adtam mindent nektek, s gyermekeiteknek,
Hogy szépsége s öröme legyen a Földön minden kis életnek.*”

Ádám és Éva boldogan élt a Paradicsomi világban,
Fürödtek az Atyai gondosság minden jóságában.
Megirigyelte ezt egy gonosz szellemi akarat,
Kígyóként, simulékonysággal adta a hazugságokat.

„*Olyanok lesztek, mint az Isten!*” – sziszegte kígyószava,
S bízatta Évát, hogy a tiltott gyümölcsöt leszakassza.
Addig-addig beszélt ravaszul, s bővölte az ősszülőket,
Míg az *engedetlenséggel* az első ember-bűn elkövetetett.

>>>

Rá is jött Ádám és Éva rögtön, hogy nagy bajt csinált,
Elbújtak hát, s szégyenükben kerültek a Mennyei Atyát.
Barlangba bújt Ádám, Éva meg rózsabokorba,
De akárhogy bújtak is, bűnüket Isten pontosan tudhatta!

Ádám Évára mutogatott, Éva pedig a kígyóra,
S ahogy magyarázott, ujját a rózsza tövise megszúrta.
Egy csepp vér a fehér rózsza szirmára esett,
S láss csodát, a fehér rózsza rögtön pirossá festetett!

Ez lesz a JEL! – Így szólt könnyezve a bölcs Atya,
A fehér s a piros rózsza lesz a „Meváltás Virága”!
Szelíd, engedelmes lesz a fehér, egy Asszony, tiszta, fehér rózsza,
S a piros, ... ó, a piros lesz az ő Szent Fia, a „*bűn kiváltója*”!

Ti pedig menjetek! A Paradicsom kapuja bezárul.
Meg kell élnetek most már a földön saját tanulságotokból!
Engedelmességet tanultok a földön, mert csak így értitek meg,
Hogy érték az élet, és érték a Kegyelem és az Isteni Szeretet!

>>>

Sírva, könnyezve, nagy nehézséggel indult a földi élet,
Az első emberpár sok bajjal-kínnal küzdött meg.
Isten angyala tanította őket a mindennapi tennivalókra,
Hogy a kitartó küzdelem végül őket a Mennybe visszajuttassa.

Eszébe sem jutott innét az Ősszülőknek az engedetlenség,
Ám gyermekeiknél értették meg, mit jelent az „áldásnélküliség”.
Mikor az áldott Ábelt, az idősebb, a bűnben fogant Káin megölte,
Világos lett rögtön, hogy a bűnnek bizony van következménye!

Könnyek árja s az ígélet: erős fogadalom mossa csak le,
Amit Istennel szemben elkövetett a hibás, bűnös ember tette.
„Teremtő Atyám, bocsáss meg, s mutass utat nekem,
Hogy életemet innét Tefeléd vigyem!”

Így imádkoztak az Ősszülők a földi könnyes fájdalomban,
S a Jó Atya ígérte, egész létükben velük van, s utódaikban!
Elhalmozta őket újból a földi világban, s adott még gyermekeket,
Hogy küzdve-dolgozva, de erősödjön bennük a kiérdemelt szeretet.

>>>

Jaj, de a Mennyei Atya tervét a hazug ármány ismét csak kikezdte,
Irigység, háború, erőszak a szíveket megtörte,
sok ezer éven át, a szeretetlenséggel romlásba vitte.
Nem nyugodott a gonosz akarat, amíg látszólag ő nem győzött,
Göggel hirdette: ő az úr minden ember és a szeretet fölött!

Elküldte ezért a Szeretet Istene Egy-fiát a Földre,
Hogy az emberlelket s a szíveket megmentse.
Ezért jött Jézus pici gyermekként a földi világba,
Hogy mosolyával legyen Ő a szíveknek Királya.

Kedves gyermek volt Jézus, és bár okos volt nagyon,
Mégsem akadt fenn soha a szülői akaraton.

Felnőttként meg gyógyított, s tanított is sokat,
Szeretetpéldával mutatta követőinek az utat.

De a gonosz hatalom ismét saját uralmát féltette,
Nem volt jó neki, hogy tisztuljon az embereknek lelke.
Addig mesterkedett hát, Jézusra hazugságokat gyártva,
Míg Jézust Keresztfára szegezve küldte a halálba.

Ám a Teremtőn ki nem foghatott a testet gyötrő kígyó gonoszsága,
Jézus Lelke diadalmasan szállt a pokol tornácára,
A vicsorgó ördögtől vitte az igaz lelkeket föl, a Mennysországba!
Győztes Úrként lett Jézus a világ: Megváltó Királya.

S később, mikor Jézus az Örök Atyához végleg felméne,
Elküldötte Szentlelkét emberi szívekbe, s elmékbe.
Tanítása itt maradván él az emberi lelkekben,
S általa erőt kapott a „Jó” a vad történelem sok fejezetében.

>>>

Titkos tervét a Mennyei Atya a Földön több helyen is elindította,
Gondosan ügyelve minden részlet megvalósulására.
Így történt, hogy élt már Jézus előtt egy nép, csendesesen fejlődve,
Törzsi szövetségüket úgy hívták Boldogasszony Népe.

Az Isteni Akarat e népet a Megváltás helyétől távolabb helyezte,
Későbbi feladatára másképpen nevelte.
Nem volt sok kicsi istene e vándorló népnek,
Csupán Egy Istent ismertek, s tanították, amerre csak mentek,
A szívből jövő Boldogasszony tiszteletet.

Feladata volt e népnek, hogy miként a csillag megy az égen,
Úgy Isten Rendjét gyógyítva, s szelíden tanítva megéljen.
Engedelmesen, az Úr Ujját követve vándoroltak e népi törzsek,
Így kellett tegyenek, hogy megismerjék mások is az Igaz Szeretetet.

*Apostolok jöttek e törzsekhez, Jézus igaz, hű apostolai,
Tamás, András, Jakab, Fülöp, Bertalan,
Szent s vértanú valamennyi.
És a szívből élő embereknek nem okozott gondot,
Hogy az Istenanya Mária,
és Isten Fia földre szállva, Jézus nevet kapott!*

*Eltelt 1000 év Jézus után, és a magyar nép 7 törzse Hazára talált,
Kárpátok gyűrűjében alapította meg Istenadta királyságát.
Áldott volt az Akarat, mely e Hazát kijelölte,
Áldott lett az ember is, ki Istene Szavát követte.*

>>>

*S hogy megmutassa Isten az Ő Szent Kegyelmét és Akaratát,
Szent Angyala (II.) Szilveszter pápával küldetett felszentelt Koronát.
Így szól az Úr Szava s az üzenet:
„István király! E Korona néked, s országodnak küldetett!
Vezesd Általam népedet, példáddal állj előttük, légy igazul szent!”*

A Szent Koronán rajta voltak mind: legfelül a Teremtő Atya,
S Hozzá tartozón Szent Fia és a Szentlélekkel a Szűz Istenanya.
Ott voltak még a leghatalmasabb nagy angyalok,
Lábuk alatt vannak ma is a Galaxis-csillagok!

Szent Mihály, az Égi Seregek Fejedelme,
Ki Igazsággal s hatalommal élve ügyel az Igaz Hitre.
Szent Gábrriel Isten Tanító-Küldötte,
Ki a Szent Szüzet Isten áldásával köszöntötte.

Szent Rafael, Isten Igaz és erős, nagy Gyógyítója,
Kinek testre, lélekre s szellemre egyaránt van gyógyírja.
Szent Uriel szolgálata és bátor, erős szellemissége
Az Eget s a Földet az Igaz Szeretetben kapcsolja össze,
Hogy Fényével – kérésünkre – a démonokat messzire űzze!

S ott vannak még a Szent Koronán a nagy apostoli szentek,
Mind a nyolcan: Igazgyöngyöket termő megszentelt életek.
Szent Péter, Szent János, Szent Jakab és Szent Pál,
Kiknek tettei és tanításuk szava ma is emberi szívre talál.

Szent András, ki hűséggel együtt dolgozott Szent Órangyalával,
Szent Tamás, Fülöp és Bertalan bölcs szavuk s gyakorlatuk által.
S őket követik az első hősök, szentek, útmutató örök példaképek,
Kik emberként: az apostoloktól tanultak életszentséget.

Az Apostoli Egyház mellett a földön egyetlen Apostoli Királyság,
Hol együtt követte a király s a nép a Bölcs Atya vezetési szándékát.
A Szent Korona által Isten a királynak útmutatást adott:
Hogyan vezessen országot, s adjon Igazságot.

Ámde a gonoszság továbbra sem nyughatott,
Ármánya által egy „vaddisznó” megölte a törvényes utódot.
Szent Imre herceg halálával nagy lett a gond Szent István szívében,
Szűzanyát kérte: Nőjön fel e nép az Ő védelmében!

Szent István király országa vezetőit összehívta,
S előttük a Szent Koronát az Ég Királynőjének átadta.
Országát, népét s királyságát Szűzanya gondjaira bízta,
Hogy legyen e népnek Örökös Királynő Asszonya.

Az Ég és a Világ Királynője Szívébe fogadta e felkérést,
S Országa, Hazánk felett szétterítette hatalmas angyali köpenyét.
Így lett a magyar nép – később is - Mária népe, és Országa,
A szív jóságát, a Nagyasszony, Boldogasszonyunk tovább tanította.

Trónviszályt szított a gonosz, de hiába fenekedett,
Szűzanya népe kiállta a próbát, s nem engedett.
Felismerték, s tudták, hogy egy az Igaz Akarat, mely őket vezet,
S csak akkor lesznek boldogok, ha az Égi Vezetést fogják követni.

Jaj, de a Sötét úr ezt sem hagyta így nagyon sokáig,
Tatárhordák durva harcát az ország s a király is megsínylik.
*Ekkor küldi az Ég a szép királylányt, Árpád-házi Szent Margitot,
Kinek áldozata által apja, IV. Béla király ujjá építheti az országot.*

*Így folyt az élet 3-400 éven át, áldotta a nép az Árpád-ház uralmát.
Hősök születtek és szentek, dicsőséget hoztak Istennek és népnek.
Szép ország volt a Magyar Hon, független és szabad,
Bátor fiai és lányai földi királyukkal csak Istennek szolgáltak.*

*Ám az Anyag Császára - megtanultuk-, soha nem nyughatik,
Gyűlölködését és erőszakosságát a lelkek mind megkeserlik!
Török hadak hömpölyögtek, s taroltak kelettől nyugatig...
De Nándorfehérvárt Szűzanya zászlajával a várvédők megvédik!*

Sok áldozatos hazafi vére kifolyt, öntözte a magyar földet,
Értük szól a déli harang, kik mentettek Hazát, keresztény hitet.
Isten megsajnálta a népet, bátor, kemény uralkodót adott,
Mátyás király a Pálosok bölcsességére komolyan támaszkodott.

Ám ahogy az erős király meghalt, a török azonnal támadott.
Mohács után az ország ismét lett félhalott.
150 év török-izlám uralom: családokat, apákat, anyákat tett tönkre,
Lányokat rabolt szerájokba, fiainkat janicsárnak nevelte.

Pusztult a magyar nép, de a Nyugatot ez cseppet sem érdekelte,
Ha Szűzanyánk nincs velünk, eltűnik e nép örökre!
Török után jött a labanc, évszázadokon át, s mind ránk fenekedett,
És egy hazug háború után, hamis döntéssel
az ország kétharmada elveszett!

Búsult a magyar nép, hogyne búsult volna!
Nem értette sehogy, hogy a galádságot Isten miért hagyja?!
*Búsultában karja gyengült, harca megbicsaklott, hite lecsökkent,
Így külső-belső árulással az erőszak e nép fölött győzhetett.*

*Pedig Isten nem hagyta el, üzent szerzetes leánya: Natália által,
Ha Szavát az ország megfogadja, a sok további bajból kilábal!
De sajnós, ez nem valósult meg, sokan nem hitték az üzenetet!
Így történt, hogy „idegen csizma” tiporta-taposta a magyar földet!*

*Idegen hatalom élt durván, fojtogatón a magyar nép nyakán,
Nem nevelkedhetett tovább gyermekként Isten Akaratán!
A Magyar Szent Korona messze, idegenben honolt,
Nem volt senki, ki az Ég Urával élő kapcsolatot tartott.*

*Nagyasszonyunk, Édesanyánk sűrű könnyeket hullatott,
De hiába a csodák: könnyeztek s véreztek a szobrok,
Az erőszak a keresztek helyére újfajta címereket rakott,
És Isten nélkül nevelték a következő generációt.*

*Ahogy az emberek az Isteni Vezetést elhagyták,
Ahogy követték helyette „a kígyó” s a pénzes urak akaratát,
Úgy lett több fájdalom a valaha virágzó országban,
S nem volt sehol nyugalom széles e Hazában.*

*Elfelejtették Istent az emberek, és egymást is szeretni,
Elfelejtették, hogy Boldogasszony palástja őket védelmezi.
Hiába szólt 500 évig a déli harangszó e tépett Hazában,
Alvó szívekig nem ért el sehol Európában.*

*Végül Szűzanyánk könnyein s a népen Isten megkönyörült,
A Magyar Szent Korona hazavágyott, s a messziségből hazakerült.
Dehogy akarta a kommunista hatalom az Égi Királyságot,
De Isten már nem hagyta a sanyargatottságot!*

*Nagy ünnepélyességgel hazakerült a Szent Korona,
S tiszteletét előtte az egész nép leróhatta.
Majd az „Ország Házában” elhelyezésre került,
S Szűzanyánk köpenye végre az Ország felett újból szétterült.*

Eljött az idő, sőt már itt is van: sok-sok emberi szenvedés után
A lelkekben reményként gyulladhat fel ismét a Szivárvány.
*Az Istenkeresők szívében megszólal MA az Úr Jézus Szava
És jelképként, népünknek, felragyog ismét a Szent Korona.*

A szívekben visszhangozva szól Isten Szeretete:

*„Szentlelkem éleszt, kelj fel gyermekem az Új Életre!
Engedd, hogy Irgalmam átmosson, s felkészítsen az Újra,
Ideje van, hogy megmutatkozzon a Földön Isten Igazsága!*

*Ez nagy munka, hívlak kedves gyermekem téged is,
Téged, kibén a szív szeretete még létezik!
Nincs más dolgod, csak szeress, és töröld a könnyeket,
Mondd el mindenkinek, hogy a harcnál többet ér a szeretet!*

*Szagold meg az illatos virágot, és öntözd a növényeket,
Figyeld a csillagok ragyogását, és hallgasd a kismadár-éneket.
Lásd a kicsi hangyát, mely szorgos, és végzi a dolgát,
És csodáld meg a pillangó örömteli táncát.*

*Nézz fel az égre, ahol védőn terül szét a Szent Anya kék köpenye,
És ahol a Naptól kiragyog Istened Szeretete.*

Ne tégy semmit, csak tárd szét a karod, és mondd:

„Szeretlek Uram, vezess, én örökre, most is, a Tiéd vagyok”!

Ámen.

**Kölcsey Ferenc:
HIMNUSZ**

Isten, áldd meg a magyart
Jó kedvvel, bőséggel,
Nyújts feléje védő kart,
Ha küzd ellenséggel;
Bal sors akit régen tép,
Hozz rá víg esztendőt,
Mebűnhődte már e nép
A múltat s jövőndőt!

Őseinket felhozád
Kárpát szent bércére,
Általad nyert szép hazát
Bendegúznak vére.
S merre zúgnak hajjai
Tiszának, Dunának,
Árpád hős magzatjai
Felvirágoznak.

Értünk Kunság mezein
Ért kalászt lengettél,
Tokaj szőlővesszein
Nektárt csepegtettél.
Zászlónk gyakran plántálád
Vad török sáncára,
S nyögte Mátyás bús hadát
Bécsnek büszke vára.

Hajh, de bűneink miatt
Gyúlt harag kebledben,
S elsújtád villámídat
Dörgő fellegedben,
Most rabló mongol nyilát
Zúgattad felettünk,
Majd töröktől rabigát
Vállainkra vettünk.

Hányszor zengett ajkain
Ozmán vad népének
Vert hadunk csonthalmain
Győzedelmi ének!
Hányszor támadt tenfiad
Szép hazám, kebledre,
S lettél magzatod miatt
Magzatod hamvvedre!

Bújt az üldözött s felé
Kard nyúl barlangjában,
Szertenézett s nem lelé
Honját a hazában,
Bércre hág és völgybe száll,
Bú s kétség mellette,
Vérözön lábainál,
S lángtenger felette.

Vár állott, most kőhalom,
Kedv s öröm röpkedtek,
Halálhörgés, siralom
Zajlik már helyettek.
S ah, szabadság nem virul
A holtnak véréből,
Kínzó rabság könnye hull
Árvánk hó szeméből!

Szánd meg Isten a magyart
Kit vészek hányának,
Nyújts feléje védő kart
Tengerén kínjának.
Balsors akit régen tép,
Hozz rá víg esztendőt,
Mebűnhődte már e nép
A múltat s jövőndőt!

Vörösmarty Mihály: Szózat

Hazádnak rendületlenül
Légy híve, ó magyar;
Bölcsőd az s majdan sírod is,
Mely ápol s eltakar.

A nagyvilágon e kívül
Nincsen számodra hely;
Áldjon vagy verjen sors keze:
Itt élned, halnod kell.

Ez a föld, melyen annyiszor
Apáid vére folyt;
Ez, melyhez minden szent nevet
Egy ezredév csatolt.

Itt küzdtenek honért a hős
Árpádnak hadai;
Itt törtek össze rabigát
Hunyadnak karjai.

Szabadság! itten hordozák
Véres zászlóidat,
S elhulltanak legjobbjaink
A hosszú harc alatt.

És annyi balszerencse közt,
Oly sok vizsály után,
Mégfogyva bár, de törve nem,
Él nemzet e hazán.

S népek hazája, nagyvilág!
Hozzád bátran kiált:
"Egy ezredévi szenvedés
Kér éltet vagy halált!"

Az nem lehet, hogy annyi szív
Hiába onta vért,
S keservben annyi hű kebel
Szakadt meg a honért.

Az nem lehet, hogy ész, erő
És oly szent akarat
Hiába sorvadozzanak
Egy átoksúly alatt.

Még jőni kell, még jőni fog
Egy jobb kor, mely után
Buzgó imádság epedez
Százvezrek ajakán.

Vagy jőni fog, ha jőni kell,
A nagyszerű halál,
Hol a temetkezés fölött
Egy ország vérben áll.

S a sírt, hol nemzet süllyed el,
Népek veszik körül,
S az ember millióinak
Szemében gyászkönny ül.

Légy híve rendületlenül
Hazádnak, ó magyar:
Ez éltetőd, s ha elbukál,
Hantjával ez takar.

A nagyvilágon e kívül
Nincsen számodra hely;
Áldjon vagy verjen sors keze:
Itt élned, halnod kell.

